

Наслов оригинала
Јана Бауер
GROZNOVILCA V HUDI HOSTI
Илустрала Caroline Thaw

Јана Бауер
ГРОЗНИЋ ВИЛА У СТРАШНОЈ
ШУМИ

За издавача
Дејан Папић

Уредник
Зоран Пеневски

Слој и ѿрелом
Јелена Радојичић

Лекѿура и корекѿура
Аника Дачић

Шѿамѿа и ѿвез
Артпринт МЕДИА, Нови Сад

Тираж
2000

Београд, 2019.

Издавач
Лагуна, Београд
Ресавска 33
Клуб читалаца: 011/3341-711
www.laguna.rs
e-mail: info@laguna.rs

Превод књиге помогла је Јавна
агенција за књигу Републике
Словеније.

Објављивање ове књиге
помогла је фондација Друштва
словеначких писаца *Трубарјев
склад*, Љубљана, Словенија.

Та књига је била објављена с
помоћо *Trubarjevega sklada* при
Друштву slovenskih pisateljev,
Ljubljana, Slovenija.

JAK

JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.6-93-31
БАУЕР, Јана, 1975-

Грознић вила у Страшној шуми / Јана Бауер ; илустровала Керолајн Тоу
; превела Јелена Будимировић. - Београд : Laguna, 2019 (Нови Сад :
Artprint Media). - 101 стр. : илустр. ; 21 см
Превод дела: Groznovilca v Hudi hosti. - Тираж 2.000.

ISBN 978-86-521-3285-0
COBISS.SR-ID 273694220

Јана Бауер

ГРОЗНИЋ ВИЛА У
СТРАШНОЈ ШУМИ

Илустровала Керолајн Тоу

Превела
Јелена Будимировић

Laguna

A detailed illustration of a large, gnarled tree trunk on the left side of the page. A squirrel is climbing the tree, holding a colorful umbrella with a red and white polka-dot pattern. The squirrel is wearing a blue hat and a white scarf. The tree has many branches with green leaves and some falling leaves. At the base of the tree, there are some yellow flowers and a small path. The background is white with some faint, sketchy lines suggesting a landscape or sky.

Садржај

- 6** Грознић вила долази у Страшну шуму
Грознић вила и чаробни песак **17**
27 Јеживи Јежум
Ромпус Буу **37**
47 Како је јеж добио беснило
Како је грознић вила укротила Дивљала **55**
63 Пух жели да постави рекорд
Грознић вила прави купалиште **71**
83 Јужни ветар среће буру
Грознић вила приређује књижевну чајанку **90**
99 Грознић вила мора кући

Грознић вила

долази у Стрaшну шуму

6

Те облачне суботе према Стрaшној шуми је летело нешто чудно. Заиста чудно.

„Бомба“, дахнула је веверица погледавши у небо. „Лети ка нама.“ Одјурила је право код сове. „Бомба“, узбуђено је викала.

„Како?“, упитао је медвед, који је код сове управо сркао чај.

„Бомба“, веверица је, потпуно ван себе, замахнула канцом према небу. „Ово је крај! Збогом, Стрaшна шумо.“

Сова је зачуђено погледала у небо: „Шта би то могло да буде?“

„Птица није“, мудровао је медвед зурећи у небо. „А није ни жаба, ни миш, ни кртица.“

„Чудно“, климала је главом сова.

„Па кажем вам да је бомба!“, зацичала је веверица. „А бомбе данас имају баш блесаве навике. Р-а-з-н-е-с-у т-е.“ Веверица је киднула.

„Мени више личи на крушку“, мислио је медвед. „На крушку која носи жежа.“

„Мада“, противречила је сова, „да ли су крушке тако шарене, а жежеви тако... тако...“

„Слични чајницима?“, помогао јој је медвед.

„То је балон“, узвикнули су кад се летећа ствар приближила. „Мали, закрпљени балон с лименим чајником уместо корпе.“

Почео је да слеће. Чајник је ударио у шумско тло. ТУМП! Јужни ветар га је вукао преко корења које је штрчало из земље. БУМФ! БУМФ! БАМФ! Баш је ружно ударао. У чајнику је неко почео гласно да псује. Медвед и сова су јасно чули љутити гласић: „Аууу, то боли. Проклети јужни ветар! Заустави ме већ једном!“

Балон се заплео у трновит жбун купине, а чајник се заглавио. Његов поклопац се отворио с треском. Из њега је изашло мало биће. Намрштено. Страховито бесно. У летњој хаљиници и с капицом из које су расле некакве рачве.

„Ђаволе надувани!“, мала је стиснула шаку у песницу и запретила према крошњама које је њихао ветар. „Имаш среће да сам у чајнику

била ја, а не моја прабака,
да знаш. Кладим се да њу
не би смео тако да излупаш.
Проклетство! Она би те згра-
била за реп и одвезала ти
све чворове.“

Мала је поравнала
хаљиницу и опипала
рачве на глави. Помислила је на пра-
баку и њене порцеланске шољице с рубовима
танким као папир и са сликом краљичине главе
на дну.

„Баш то је урадила северном ветру. Чисто да
знаш! И то само зато што јој је из луле одувао
мало дувана. Јеси чуо? М-а-л-о д-у-в-а-н-а.“

Сова и медвед су ћутке посматрали то разја-
рено биће.

„То је једна од оних грознић вила“, након
неког времена се присетила сова. „Не сећам се
тачно, али оне имају неке везе с ветровима.“

Мала је из чајника извукла завежљај пун шарене старудије, ишчепркала златник, потражила најближу папрат и испод ње почела да копа рупу.

„Шта то ради?“, упитао је медвед.

„Закопава златник“, појаснила му је сова. „Грознић виле стално премештају своје златнике по шуми.“

„Хоћемо да идемо да је поздравимо?“, занимало је медведа.

„Неће она остати“, закукала је сова и узлетела ка небу, „грознић виле не могу дуго да издрже без својих сестара и прабака, тетака и осталих рођака.“

Медвед је слегнуо раменима и отутњао својим путем.

Грознић вила се још дуго није смирила. Претила је ветру, бесно пљувала на земљу и два

пута шутнула чајник. Престала је тек кад је на букви угледала празну дупљу.

Покупила је тежак завежљај и успењала се уз стабло. „Ово ћу да средим по своме“, промудрала је, ставила завежљај на грану и ушла у дупљу.

„Овде нема места за све“, одлучно је рекла лешницима и лепо их редом поизбацивала напоље. Задовољно је отишла по своје ствари. Али иза стабла је дојурио јужни ветар и њен завежљај одувао доле ка корењу. Завежљај се одвезао и старудија се разлетела по шуми.

Плаво дугме се откотрљало под храст, а огледалца су завршила испод смреке.

„Ветррррее!“ крикнула је грознић вила. Била је бесна као гром, кршила је руке, шкргутала зубима, урлајући и вриштећи из свег гласа.

Утом се доклатио јеж. „Ко то опет прави такву буку“, мумлао је мрзовољно.

„Хеј“, повикао је док је разгледао преврнути чајник. „Имали кога?“

Угледавши јежа, грознић вила се у тренутку створила крај њега.

10

„Данас се још нисам очешљала“, рекла је, зграбила јежа и њиме најежила косу.

Јеж је испрва ћутао, а затим је плануо. „Мало манира ти не би шкодило, девојчице!“, издрао се. „Ја сам јеж, а не четка за твоје чекиње.“

Грознић вила се задовољно огледала у својим огледалцима. Како њена фризура сад боде очи!

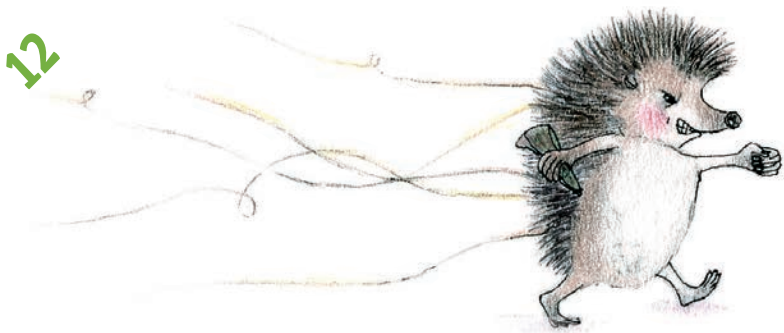
„А молим и хвала?“, и даље је џангризао јеж. „То те мама изгледа није научила?“

„Моја прабака“, одговорила је мала, „у фиоци има седамнаест живих јежева. За сваки дан у месецу по једног. Знаш ли да јој се још ниједан никад није захвалио? Страшно су непристојни. Можда зато што их кљука само сувим шљивама. Чула сам да суве шљиве изазивају непристојност.“

Јеж је размишљао да ли месец има тачно седамнаест дана, али то питање није успео да разјасни до краја.

„Али ја ти нисам таква, ја суве шљиве уопште не једем“, настављала је грознић вила. „Хвала ти што свако вече могу да се очешљам тобом. Дођи у моју дупљу кад падне мрак. И без кашњења, молим!“

Јеж је остао без текста. Да се неко тако опходи према одраслом јежу! Тако нешто у Страшној шуми још није доживео. Размишљао је да ли да грознић вилу убоде или да оде да је тужи сови. Бесан се покупио и отишао.

Грознић вила се отклатила дубље у шуму. Своје ствари је оставила разбацане наоколо. Нек се мало науче памети, помислила је. Шума је била лепа и тиха. На путу је наишла на изврсне баре. По месечини ћу доћи да их испробам, рекла је себи. Потом се вратила својој букви. Око ње је

направила степенице од сувог грања. Посадила је неколико дивљих тикви. Неколико украсних гљива мухара. Окачила је љуљашку. Из чајника је с тешком муком извукла фотељу коју је здипила од прабаке и уморно се завалила у њу. Узела је оловку желећи да у свој дневник запише:

Драги дневниче, коначно сам нашла нови дом. Овде имају непријатне јежеве и изузетне баре.

Али дневника нигде није било! Претражила је дупљу, прочешљала околину. Нигде га није било. Опет је почела да галами, луди, бесни, виче. Кршила је руке и шкргутала зубима.

Прва је долетела сова.

„Зашто се дереш?“, питала ју је.

„Неко ми је украо дневник!“, повикала је грознић вила.

„Нема шансе“, одвратио јој је даждевњак који је чучао у близини.

„То је немогуће“, огласила се кишна глиста која је управо пузала поред ње.

„У Страшној шуми нико не краде“, појаснио је медвед догегавши се иза смреке.

„Украден је“, тврдила је грознић вила. „Претражила сам сваки центиметар. Узалуд. Погледала сам испод сваке шишарке. Нема га. Дакле?“

Сова је размишљала.

„Малопре је код мене дошао јеж да се пожали“, рекла је. „Каже да не знаш да се понашаш.“

„Како су јежеви глупи“, успротивила се грознић вила, „само сам се очешљала њиме, а он је дигао такву буку.“

„Вероватно га ниси питала да ли смеш“, наставила је сова.

„Ето видиш како је чудан.“

Сова је уздахнула. С овом малом ће бити проблема, схватила је.

Медвед је предложио да покуцају код јежа, и сви су се сложили.

14

Јеж им је отворио разјарен: „Шта је?“

„Да ли си можда видео дневник грознић виле?“, питала је сова.

„Видео, однео, прочитао“, одвратио је јеж.

„Шта?!“, поскочила је грознић вила. „Читао си мој дневник? Ја ти то нисам дозволила.“

„Стварно? А ја сам тебе лепо замолио да се очешљаш мноме, је ли?“, одбрусио јој је јеж.

Сова је предложила да јеж грознић вили врати дневник.

„У њему су све моје тајне“, била је огорчена грознић вила.

„Такве ствари никад нису пријатне“, с разумевањем је климнуо медвед.

Грознић вила је одјурила, а јеж је шапнуо пуху: „Проверио сам да ли је опасна“.

„И?“, пух је наћулио уши.

„Замисли“, замишљено је рекао јеж, „њена прабака може да пљуне тако јако да са гране омлати још зелену крушку“.